

Истински и лажни просветитељи – Вук Стефановић Караџић

Ранко ГОЛКОВИЋ
јан 27, 2016

*У почетку беше Реч
и Реч бјеше у Бога
и реч бјеше Бог
(Јован, 1: 1)*

На крају текста-огледа о “просветитељству” Доситеја Обрадовића (“Истински и лажни просветитељи” – <http://www.fsksr.rs/fond-strateske-kulture/autorski-tekstovi/istinski-i-lazni-prosvetitelji/>) обећали смо читаоцима и текст о још једном просветитељу-реформатору – Вуку Стефановићу Караџићу. И пре него што наставимо причу о просветитељству В.С. Караџића поново је неопходно једно мало одступање. Подвлачим реч просветитељство, јер свакако не спорим велике заслуге Вукове на пољу сакупљачког рада српског народног наслеђа и изражавам бескрајну захвалност за његов неуморни рад на очувању српског народног стваралаштва и опису народног живота и обичаја нашег народа...

* * *

Да би се сам појам истинског српског просветитељства лакше схватио, најбоље је позвати у помоћ највећег српског просветитеља после Светог Саве – светог владика Николаја, за кога је светитељство једино истинско просветитељство.

Пре него што се донесу неки закључци о просветитељству Вука Караџића и оцене резултати његовог рада, потребно је направити кратак излет до “Књиге над књигама” и подсетити да “Не живи човек о самом хлебу, но о свакој речи која излази из уста Господњих” (Матеја, 4: 4). Професор богословља Виктор Михаилович Чернишев је у једном свом предавању у Кијевско-Печерској лаври рекао: “Псовке – нецензурирани изрази – изазивају мутације које доводе до дегенерације човека. Научници тврде да свако изговарање речи није ништа друго него таласни генетички програм који утиче не само на нас, него и на живот наших потомака”.

Када би наши благочестиви преци могли да чују лексику српске школске омладине, многи би верујем умрли од стида. И та лексика свакако није могла бити продукт светосавске просвете, та лексика је могла настати само као продукт “просветитељства” аутора “**Црвеног бана**”. Колико је генетске мутације изазвала та одвратна књига сам Бог зна, али је једно сигурно – такву књигу није могао штампати истински српски просветитељ.

Наша словенска раса чије Библијско порекло потиче од Нојевог сина Јафета (што значи распрострањен, достојно прослављен, да не кажемо славан) у старини је називана Славени, али су светим крштењем и преласком у хришћанство од Славена постали **Словени**.

Дакле, наши преци Славени су оваплоћењем **Речи (Слова)** посредством Светог Крштења били од Бога удостојени да буду синови Божији и постали су обдарени посебним даром речи (слова).

О том посебном дару речи (Слова) словенских народа није потребно овде говорити, **словенска књижевност је значајнија и узвишенија од целокупне светске књижевности узете заједно, то није никакво претеривање, то је чињеница.**

У **Књизи Постања** је записано пророштво Нојево да ће “**Бог да рашири Јафета да живи у шаторима Симовијем**” (1 Мојсије 9: 27). Дакле, Ноје је предвидео да ће се од његовог сина Сима оваплотити наш Спаситељ Исус Христос (**Благословен да је Господ Бог Симов – 1 Мојсије 9: 26**) али да ће **најбољи део његовог народа изаћи од Јафета, праоца Словенског рода**. Овде шатори очигледно означавају Закон вере који је Господ дао Семитима, старозаветним Јеврејима као Симовим (Семовим) потомцима. Међутим, пошто они “**Не сачуваше завјета Божијега и по завјету његову не хтјеше ходити**” (Псалм 77: 10-11) то род Јафетов, Славени, улажењем у Закон (крстећи се, прихватајући Нови Завет) посташе Словени, преузеше виноград од синова Симових (**Господар винограда ће дати виноград другима** – Марко 12: 9).

Као што знамо из Новог Завета, Нови Израилъ су постали хришћани, а после пада Првог и Другог Рима, то постају управо православни Словени (а пре свега православни Руси, као богоносни народ-творцац Москве као Трећег Рима и православни Срби са два златна немањићка века, као својеврсни “Претеча Трећег Рима”).

Све до данас када су **Бугарска, Румунија и Грчка** у злочиначком НАТО пакту и содомској Европској Унији, једини преостали “катехон који задржава” долазак нечастивог јесте православни руски народ и његова православна српска браћа на Балкану као последњи још неосвојени Кремљ према папистичком Западу.

Дакле, српски и руски народ су своју народност у последњих хиљаду година стицали на религиозним идејама и та религиозна православна идеја дефинисала је њихову целокупну културу. **Од отпадија Рима од једне Свете Саборне и Апостолске Цркве, латинска јерес не ради ништа друго него ратује или се спрема за рат против светог Православља.**

У зависности од политичких или геополитичких прилика, тај рат је био више или мање прикривен, али се суштински мењала само форма, а **суштина политике Рима после издаје Христа је била – бесомучан рат против Православља.** Овај искорак у Библијску и хришћанску историју Срба и Руса био је потребан да би схватили ко је заиста стајао иза “Вукових” реформи.

Папистичка Аустро-Угарска монархија давала је сва верска права православним Србима док јој је била потребна “Војна Крајина” као заштитна тампон-зона од Османлија. **Са слабљењем турске моћи, одмах су почели притисци и унијаћење Срба на просторима црно-жуте монархије.** Срби су одговорили отпором и позивањем у помоћ Трећег Рима, заштитника Православља. Са учитељем Суворовим стижу и православне богословије међу српско становништво у Аустро-Угарској, па лукави латини брзо схватају на шта треба прво ударити. **Убрзо по доласку учитеља Суворова међу Србе, у Бечу се родила идеја о језичкој реформи и једној револуцији по језичком питању међу Србима.** Као што знамо из библијске историје – **револуција је у ствари ђаволска, а не Божанска тежња за слободом. Прва револуција Денице на небесима, довела је до васељенске катастрофе и свака револуција на земљи је у ствари и била инспирисана том сатанском побуном на Небу и имала је мање или више катастрофалне последице.**

Језичка револуција Вука Караџића у тој катастрофичности по српски национ, нимало не заостаје за другим револуцијама. Елем, **Марија Терезија је кренула ригорозно и практично је укинула ћирилицу у папској империји (1779) али је због жестоког противљења Српске Православне Цркве и Руске Империје, цар Јосиф 1875. године био приморан да повуче ту забрану ћирилице.**

Можда Вук није знао, али су Копитар и његови ватиканско-бечки ментори свакако знали да Срби од 863. године имају богослужбени језик у српско-словенској редакцији и да су читав средњевековни период (све до “Вукове” реформе), филозофски или песнички текстови код Срба писани нормираним српским језиком.

Дакле, тада Римска Курија посеже за другим методама. Веома ученог и вискреног научника **Јернеја Копитара**, човека огромног знања, **језуитске** прилагодљивости и **ћуди**, поставља за цензора словенских књига у Бечу са захтевом да трага за српским писцем који би могао спровести планирану реформу српског језика. И када је Јернеј наишао на Вуков текст о пропасти Првог српског устанка, лукави паписта је схватио да сељаче из Тршића треба пребути из опанака у ципеле па ће сељаче до миле воље да свира по Бечким нотама.

Треба рећи да је овде Вук заиста био само најобичнија лутка у дубоко осмишљеном антисрпском и антиправославном ватиканско-бечком пројекту. Нити је он спровео било какву реформу (само је ставио тачку изнад слова ј у реформи **Саве Мркаља**, кога је Господ казнио лудилом), нити је било шта учинио самостално по питању несрећне реформе – све је било дубоко припремљено и сажвакано у поменутој **србофобској** кухињи. **Царска влада у Бечу наложила је Копитару паклен антисрпски план у неколико тачака.**

Прва тачка је била да се један од бројних српских народних дијалеката узме за књижевни језик Срба. (За књижевну норму српског језика Вук је узео дијалект којим се говорило у малом делу српског народа – део западне Србије и Херцеговина), чиме је практично одбачен добар део српског народа из културно-језичког јединства. Дакле, направљен је књижевни језик који радикално форсира само један дијалект, а остале говоре истог народа дефинише као нешто необично и далеко (да не би било неке забуне, тај дијалект је херцеговачки, дијалект аутора ових редова, али то Херцеговцима свакако не даје за право да ситан регионални интерес ставе изнад свесрпског интереса). То је довело до постепеног одвајања и регионализације доброг дела српског народа. Тако је, на пример, вештачки одвојена Стара Србија (Вардарска Македонија) од своје матице, јер народ на рубним подручјима није желео да се одрекне свог говора. Тамо је Вукова језичка реформа изазвала праву катастрофу по српске националне интересе. Када имамо у виду да и данас, на свега двадесетак километара од Београда, (на пример Гроцка и предео према Смедереву) Вуково правило “читај као што пише” изазива забуну и деца морају да доучавају у школама граматику, онда можемо замислити какве је тешкоће Вукова реформа представљала за Србе из Македоније.

Друга тачка коју је влада у Бечу наложила Копитару (понављамо, Вук се ту није ништа питао, он је био најамник који завршава посао за газде које су га презуле из опанака у ципеле) била је промена ортографије новог српског писма, са циљем што већег удаљавања од црквено-словенске и руске ортографије.

Трећа тачка је била, наравно, превод Светог Писма на нови “вуков” језик, како би се што више изгубило исконско значење **Слова**, то јест **Речи** (овде само једна кратка илустрација – да ли је заиста неважан овакав распоред места Неба и земље у делу Молитве Господње на црквенословенском језику и у Вуковом преводу – “Јако на Небеси и на земљи” и “И на земљи као што је на Небесима”).

Четврта тачка тог програма је била чисто техничка – издавање речника “вуковог језика” како би се пројекту дао “научни” карактер.

Пета тачка је била финансирање Вуковог сакупљачког рада како би и њему било “лакше на души” и “да се власи не досете”. Иако је и по том питању Вук знао да одигра улогу великог штеточине. Тако се у српској јавности мало пише о томе да је Вук био развио прави бизнис откупљујући многе вредне књиге по српским манастирима (чак и са Хиландара) под изговором да ће их штампати у Бечу, а онда је те књиге продавао по знатно вишој цени.

Можда Вук није био свестан политичко-религиозне злоупотребе своје реформе, која са чисто лингвистичке тачке гледишта може неупућеном заиста изгледати као духовна надградња, али по својим религиозно-политичким последицама та језичка реформа допринела је више ствари папизма и унијаћењу Срба од свих вишекезовних покушаја Ватикана по том питању. Тога су били свесни многи умни људи тога времена, па је тако Митрополит Стратимировић разложно указивао да наш славеносербски језик у српској словесности (књижевности) мора да остане уздигнут изнад жаргонског језика народног.

Но, узалуд је причати “глувом код ушију” или како би рекао Његош – то што блатној земљи принадежи, то о Небу поњатија нема. Због тога, ако то већ свакако неће учинити настављачи Вуковог дела који са пиједестала САНУ позивају Србе да и повраћајући уђу у “рај” содомске Европе, здравомислећи православни Срби треба коначно да почну да ствари називају правим именом. Дакле, “Вукова језичка реформа” није била никаква његова реформа, него је то био дубоко антисрпски државни пројекат римокатоличке Аустро-Угарске монархије.

Цитирамо став истинског творца српске језичке реформе (Вук се по питању језичке реформе самостално питао исто толико колико се данас самостално пита “другосрбијански” невладин сектор – све је то било испланирано у ватиканско-бечкој кухињи), преданог римокатоличког делатника Јернеја Бартоломеја Копитара (1827): “СПЦ чувањем старог језика Светог Саве, жели сачувати и језичку разлику између римокатоличких и православних Јужних Словена, те би стога, више него икад, Беч морао подржати реформу Вука Караџића, јер се њоме та разлика поништава, а главна препрека за превођење Срба у римокатоличанство биће заувек уклоњена. Овим ће нам Београд, временом, сам од себе пасти у руке”.

Дакле, Вук се потписује латиницом испод “Бечког књижевног договора” и чини први корак унијаћења српског језика и његовог каснијег вишеструког прекрштавања. “Вукова” демагогија о “Србима сва три веровања” није представљала ништа друго него разбијање српског православља или ти светосавља. Када се подробно проучи делатност рада Вука Караџића, остаје више него оправдана сумња да је он (свесно или несвесно) послужио као “десна рука” и невероватно успешан савезник римокатоличком и србофобском Бечу. Његова улога у разарању српског националног ткива је огромна, јер је његов рад на реформи српског језика била само замаскирана форма чисто политичке (дубоко антисрпске) делатности. Било би апсолутно немогуће довести српски национални корпус у овакав стадијум дезинтеграције и дробљења, да претходно није дезинтегрисана и раздробљена његова **словесност**, његов **језик**. Ове две речи не подвлачимо случајно, јер знамо да је у Светом Писму реч Слово (у црквенословенском језику то значи **Реч**) **један од назива Бога**, а **реч језик у Светом Писму има значење народа**, језик се поистовећује са народом.

У чему се још огледају политички обриси Вукове реформе? Пре свега – у одвајању српског језика и српске књижевности од руског језика и највеће светске књижевности. После Вукове реформе несумњиво јача утицај западноевропске књижевности код Срба, а слаби утицај велике руске књижевности.

Трећа велика штета од Вукове реформе – јесте дробљење српског језика. **Франц Миклошич**, отац словеначке компаративне граматике, утврдио је да међу јужним Словенима постоје три језика – србски, бугарски и словеначки. Данас их имамо читаво туце и сви они су политички пород “Вукове реформе” – македонски, хрватски, бошњачки, црногорски... Колико политика утиче на све видове духовности папистичке западне цивилизације показује нам и **пример народа “тисућљетне културе”, чији најпознатији изум представља србосек и који у**

свом слугерањском односу према папизму иде толико далеко, да се одриче и свог језика прихватајући српски, како би асимиловао покатоличене Србе и како би се извршило језичко-културно одвајање Срба од Руса.

Пошто је “Бечки договор” практично аминовао језичку клептоманију Хрвата, било би много логичније Вука назвати “оцем хрватског језика”, а никако оцем српског језика. Бечки договор Срба и Хрвата није ништа друго него перфидан бечко-ватикански пројекат чији је циљ био (да се изразимо данашњим политичким речником), губљење суверенитета Срба над својим сопственим језиком.

Без Бечког договора који у суштини представља издају српске словесности, апсолутно би било немогуће католичење толиког броја православних Срба.

Нити би без Бечког договора била могућа хрватска клептоманија и својатање блиставе српске народне поезије као наводног хрватског књижевног наслеђа (пошто је без српског наслеђа хрватска књижевност апсолутно минорна).

Оно што је најчудовишније у “Бечком договору” јесте чињеница да је избегнуто називање српског језика српским, а истовремено је српски језик дат Хрватима као њихов стандардни језик једноставним “Гајевим прогласом”. Просто – српска штокавица је службено променила своје име и проглашена је хрватским језиком!

Али да би то изгледало веродостојно, то је морао да потпише неки српски језички и књижевни ауторитет, кога ће касније сва најамничко-масонска булумента уздићи на пиједестал српског просветитеља!

Дакле, док Хрвати 1847. године у свом сабору српску штокавицу проглашавају службеним хрватским језиком, српски најамници исту годину славе као победу “Вукових књижевних реформи” (није надомет истаћи чињеницу да велики Његош исте године свој “Горски вијенац” ипак штампа у старој, а не Вуковој ортографији).

Све се то дешава у време владавине Карађорђевог сина Александра (владао 1842-1858), који је подржавао Вука и коме је учитељ био други лажни српски просветитељ Доситеј Обрадовић. На жалост и на трагедију свеколиког српства, Александар је спољну политику Србије извукао испод руског утицаја и везао је за Запад и Аустро-Угарску монархију.

Ово што пишем можда неке данас изглед као јерес, па цитирам највећег српског просветитеља после Светог Саве, свесрпског златоустог владике Николаја Велимировића: **“Срби су на Бечком договору били преварени и пали су у идејно ропство западних јеретика: духовно, интелектуално, морално, политичко и културно ропство, али и ропство своје крвне браће из Аустрије потпале под западну хришћанску јерес <...> Била је то кобна претходница западном утицају на Србију. Тако су Вук и Даничић отворили све капије и све канале према Западу учинивши да се тек ослобођена турска раја претвори у рају трулог Запада”.**

Нема се шта додати на овако бритку анализу српског златоустог владике.

Док ово пишем, чујем да је парламент Грчке усвојио содомски закон о истополним браковима у Грчкој. Испада да су Турци били много толерантнији према Православљу од данашњег Запада.

Вуково венчање са Немицом Аном у римокатоличкој цркви, не може се протумачити другачије него као издаја вере. Да би могао да се венча у римокатоличкој цркви, најмањи уступак који је морао учинити јесте да је примио унију (можете претпоставити ко је био Вуков кум на венчању – наравно, Јернеј Копитар).

Вукова деца су крштена у римокатоличкој цркви. Да ли неко ко је тако олако издао свету веру Православну може бити истински српски просветитељ? Да ли неко ко се стиди да српски језик назове српским и испод тог документа се потпише латинцом, може бити истински српски просветитељ?

Апсолутно не.

У време србофобске титоистичке власти безбожници су по српским школама поскидали слике Светог Саве и заменили их углавном сликама Вука Караџића или Доситеја Обрадовића. Одличан показатељ благотворног деловања њиховог просветитељства у пракси.

Крајње је време да Срби као духовни пород Светог Саве, највеће личности 13 века на кугли земаљској, престану да служе *некрофилској култури Запада* (термин **Предрага Драгића Кијука) и да престану да величају и славе као своје просветитеље доказане издајнике вере и слуге те некрофилске културе.**

“Вукова” реформа нанела је стравичан удар како српском националном идентитету, тако и српским геополитичким позицијама, јер је разлагање језика неминовно пратило и духовно и територијално разлагање српског националног корпуса.

Србистика мора престати са подгрејавањем аустроугарског дубоко анисрпског пројекта који је попут злоћудног тумора нанео непроцењиве штете како у менталном тако и политичком ткиву српског православног народа.

Овде је умесно додати да је практично прекопиран Вуков модел језичке реформе пренет и у Белорусији, са истим циљем одрођавања и удаљавања становништва Беле Русије од заједништва са матушком Великом Русијом и великим руским народом. Негативне последице и у Белорусији су данас јасно видљиве.

* * *

На крају још једном да истакнем – свакако нисам присталица поделе значајних историјских личности на “добре” и “лоше”, “наше” и “њихове”. Изучавању историје се мора прилазити без икакве пристрасности и идеолошке обојености, **а православни хришћанин никада не сме заборављати на речи Спаситеља “Не судите, да вам не буде суђено”.**

Тако да се никада не сме заборавити грандиозна улога и захвалност Вуку на његовом сакупљачком раду.

Али истовремено се мора прекинути са слављењем Вука као великог српског просветитеља јер то он није био.

У свеспасавајућем просветитељству Светог Саве, Христос и Његове Јеванђелске врлине представљају Алфу и Омегу, почетак и крај – док у Доситеј-Вуковском просветитељству имамо хуманистички постулат западне цивилизације у коме је “човек мера свих ствари”.

Разорни утицај непромишљених реформи и некритичног копирања свега што стиже са Запада довело је до парализе благотворног дејства свеспасавајућег светосавског просветитељства.

Ранко ГОЈКОВИЋ